

ANTPEA KAMILΛEPI

Μια φωνή τη νύχτα

Μετάφραση
Φωτεινή Ζερβού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ένα

ΞΥΠΝΗΣΕ στις έξι και μισή το πρωί, ξεκούραστος, φρέσκος, με μυαλό πεντακάθαρο.

Σηκώθηκε, άνοιξε τα παραθυρόφυλλα και κοίταξε έξω.

Η θάλασσα ήταν ήρεμη, αρυτίδωτη, ο ουρανός καθαρός, καταγάλανος με ελάχιστα άσπρα συννεφάκια, λες και τα είχε ζωγραφίσει χέρι ερασιτέχνη ζωγράφου για να τον ομορφύνει περισσότερο. Του άρεσαν κάτι τέτοιες μέρες επειδή ακριβώς δεν είχαν κανένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό.

Υπάρχουν κάποιες μέρες που με το πρώτο φως της αυγής σου επιβάλλουν τον έντονο χαρακτήρα τους, κι εσύ το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να σκύψεις το κεφάλι και να υπομείνεις καρτερικά.

Γύρισε στο κρεβάτι και ξάπλωσε ξανά: στο Τμήμα δεν είχαν δουλειά, δε χρειαζόταν να βιαστεί.

Είχε ονειρευτεί άραγε;

Είχε διαβάσει σ' ένα περιοδικό ότι ονειρευόμαστε πάντα, νομίζουμε όμως ότι δεν έχουμε ονειρευτεί, επειδή μόλις ξυπνάμε, έχουμε ξεχάσει το όνειρο που είδαμε.

Ίσως η απώλεια της ανάμνησης του ονείρου να οφείλεται στην ηλικία· πράγματι, μέχρι πριν από μερικά χρόνια, μόλις άνοιγε τα μάτια του, θυμόταν αμέσως τα όνειρα που είχε δει, τα έβλεπε να περνούν μπροστά του σαν κινηματογραφική ταινία. Όσο περνούσε ο καιρός, έκανε προσπάθεια να τα θυμηθεί. Τώρα πια τα ξεχνούσε, τελεία και παύλα.

Ο ύπνος του τον τελευταίο καιρό ήταν σαν να βυθιζόταν σε μαύρη σαν την πίσσα άβυσσο, χωρίς συναισθήματα και σκέψεις. Στην πραγματικότητα, ήταν σαν πτώμα.

Δηλαδή;

Κάθε ξύπνημα μπορούσε να θεωρηθεί ανάσταση;

Ανάσταση που, στην περίπτωσή του, αντί ν' ακούει σάλπιγγες να ηχούν, ενενήντα στις εκατό φορές άκουγε τη φωνή του Καταρέλλα;

Είμαστε σίγουροι ότι οι σάλπιγγες έχουν σχέση με την ανάσταση;

Η υπάρχουν μόνο στη Δευτέρα Παρουσία;

Να, εκείνη ακριβώς τη στιγμή άρχισαν να ηχούν σάλπιγγες ή μήπως χτυπούσε το τηλέφωνο;

Κοίταξε το ρολόι, για μια στιγμή δίστασε: ν' απαντήσει ή όχι; Ήταν επτά.

Αποφάσισε ν' απαντήσει.

Τη στιγμή που το δεξί του χέρι έπιανε το ακουστικό, το αριστερό ενεργώντας αυτοβούλως, χωρίς κανείς να του έχει δώσει εντολή, τράβηξε το καλώδιο από την πρίζα. Ο Μονταλμπάνο στάθηκε και το κοί-

ταξε απορημένος. Εντάξει, δεν είχε διάθεση ν' ακούσει τη φωνή του Καταρέλλα, που θα του ανέφερε τη συνηθισμένη καθημερινή δολοφονία· αλλά ήταν δυνατόν ένα χέρι να ενεργεί έτσι αυτοβούλως; Πώς μπορούσε να εξηγήσει την αυτόνομη κίνηση;

Μήπως τώρα που γερνούσε τα μέλη του σώματός του αυτονομούνταν;

Τότε και το περπάτημα θα ήταν πρόβλημα, αν το ένα πόδι πήγαινε από τη μια μεριά και το άλλο από την άλλη.

Άνοιξε την μπαλκονόπορτα, βγήκε στη βεράντα και είδε ότι ο γνωστός πρωινός ψαράς, ο κύριος Πούτσιο, είχε επιστρέψει στην ακτή και είχε μόλις τραβήξει τη βάρκα έξω.

Κατέβηκε στην παραλία όπως ήταν με το σώβρακο και τον πλησίασε.

«Πώς πήγε το ψάρεμα;»

«Αστυνόμε μου, τώρα πια τα ψάρια φεύγουν στα ανοιχτά. Τα νερά κοντά στην ακτή είναι πολύ βρόμικα από τα σκουπίδια μας. Λίγα πράγματα έπιασα».

Άπλωσε το χέρι στο εσωτερικό της βάρκας και το τράβηξε, κρατούσε ένα χταπόδι που ξεπερνούσε τα εβδομήντα εκατοστά.

«Σας το χαρίζω».

Ήταν μεγάλο χταπόδι, για να φάνε τέσσερις άνθρωποι.

«Όχι, ευχαριστώ, τι να το κάνω;»

«Τι να το κάνετε; Θα το φάτε στην υγεία μου. Το

μόνο που χρειάζεται είναι να το βράσετε αρκετή ώρα. Να πείτε όμως στην παραδουλεύτριά σας, πριν το μαγειρέψει, να το χτυπήσει με τον πλάστη για να μαλακώσει».

«Σας ευχαριστώ ειλικρινά, αλλά...»

«Θα το πάρετε» επέμεινε ο κύριος Πούτσιο.

Το πήρε, γύρισε και άρχισε να προχωράει προς τη βεράντα.

Στα μισά του δρόμου, ένωσε έναν έντονο πόνο στην αριστερή πατούσα. Το χταπόδι, που το κρατούσε με δυσκολία, γλίστρησε από το χέρι του και έπεσε στην άμμο. Ο Μονταλμπάνο βλαστήμησε, σήκωσε το πόδι και κοίταξε τη πατούσα του.

Είχε ένα κόψιμο που έτρεχε αίμα, θα πάτησε κάποιιο σκουριασμένο κονσερβοκούτι, από κείνα που παρατάνε διάφοροι μαλάκες στην παραλία.

Γι' αυτό τα ψάρια έφευγαν στα ανοιχτά! Τώρα πια οι ακτές είχαν μετατραπεί σε χωματερές και στη θάλασσα κατέληγαν όλες οι αποχετεύσεις.

Έσκυψε, μάζεψε το χταπόδι και έτρεξε κουτσαίνοντας προς το σπίτι. Είχε κάνει αντιτετανικό, ωστόσο καλά θα έκανε να προσέχει.

Πήγε στην κουζίνα, έβαλε το χταπόδι στον νεροχύτη, άνοιξε τη βρύση για να ξεπλύνει την άμμο που είχε κολλήσει πάνω του, άνοιξε τα παραθυρόφυλλα, μπήκε στο μπάνιο, απολύμανε καλά την πληγή με οινόπνευμα και έβαλε λευκοπλάστη.

Ένιωσε την ανάγκη να πιει αμέσως έναν καφέ.

Στην κουζίνα, ενώ ετοίμαζε την καφετιέρα, αισθάνθηκε μια ανεξήγητη δυσφορία.

Άρχισε να κινείται αργά, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει για ποιο λόγο αισθανόταν έτσι.

Ξαφνικά, ένιωσε με βεβαιότητα ότι δυο μάτια ήταν καρφωμένα πάνω του.

Κάποιος βρισκόταν έξω από το παράθυρο της κουζίνας και τον κοιτούσε.

Η ματιά κάποιου που τον κοιτούσε σιωπηλός και σίγουρα δεν είχε καλές προθέσεις.

Τι να έκανε;

Πρώτα απ' όλα έπρεπε να του δώσει να καταλάβει ότι είχε αντιληφθεί την παρουσία του. Σφυρίζοντας το βαλς της «Εύθυμης χήρας», άναψε το γκαζί και έβαλε πάνω την καφετιέρα. Ένιωθε συνέχεια το βλέμμα καρφωμένο στην πλάτη του, σαν να τον σημάδευε κάννη όπλου.

Είχε μεγάλη εμπειρία, κι έτσι κατάλαβε ότι εκείνη η απειλητική ματιά που ήταν καρφωμένη πάνω του προερχόταν από κάποιον που τον μισούσε βαθύτατα, ήταν το βλέμμα κάποιου που ήθελε να τον δει νεκρό.

Ένιωσε το δέρμα κάτω από το μουστάκι του να ιδρώνει.

Αργά, το δεξί του χέρι πλησίασε ένα μεγάλο μαχαίρι της κουζίνας, το άρπαξε και έσφιξε δυνατά τη λαβή.

Αν εκείνος ο τύπος έξω από το παράθυρο κρατούσε όπλο, θα τον πυροβολούσε μόλις γύριζε προς το μέρος του.

Δεν είχε όμως άλλη επιλογή.

Γύρισε απότομα, ενώ συγχρόνως βούτηξε με την κοιλιά στο πάτωμα.

Πόνεσε, το χτύπημα από την πτώση έκανε τα ποτήρια στο ντουλάπι να κουδουνίσουν.

Δεν ακούστηκε κανένας πυροβολισμός, επειδή έξω από το παράθυρο της κουζίνας δεν υπήρχε κανείς.

Βέβαια, αυτό δε σημαίνει τίποτα, σκέφτηκε ο αστυνόμος, πιθανότατα ο άλλος είχε γρήγορα αντανακλαστικά και μόλις τον είδε να κινείται, κρύφτηκε για να μην τον δει.

Τώρα ήταν σίγουρος ότι ο τύπος απ' έξω είχε σκύψει κάτω από το παράθυρο και περίμενε την επόμενη κίνησή του.

Συνειδητοποίησε ότι το σώμα του, που είχε γίνει μούσκεμα από τον ιδρώτα, είχε κολλήσει στο πάτωμα.

Άρχισε να σηκώνεται αργά, με το βλέμμα καρφωμένο στο κομμάτι ουρανού που έβλεπε μέσα από τα παντζούρια, έτοιμος να επιτεθεί στον αντίπαλο πεδώντας έξω από το παράθυρο, όπως κάνουν οι αστυνομικοί στις αμερικάνικες ταινίες.

Τελικά, σηκώθηκε όρθιος κι ένας ξαφνικός θόρυβος πίσω του τον τρόμαξε τόσο, ώστε έχασε το χρώμα του. Μετά κατάλαβε ότι ήταν ο καφές που έκανε θόρυβο καθώς ετοιμαζόταν στην καφετιέρα.

Έκανε προσεκτικά ένα βήμα ίσια μπροστά.

Τότε, στο οπτικό του πεδίο μπήκε ο νεροχύτης.

Πάγωσε.

Πιασμένο με τις βεντούζες του πάνω στον μαρμάρινο πάγκο, δίπλα στον νεροχύτη, το χταπόδι, ακίνητο, τον κοιτούσε απειλητικά.

Στα μάτια του αστυνόμου για μια στιγμή φάνηκε σαν φοβερό τέρας, τουλάχιστον δύο μέτρα ψηλό, έτοιμο να του επιτεθεί.

Αλλά μάχη δεν έγινε.

Ο Μονταλμπάνο φώναξε δυνατά τρομαγμένος, έκανε έναν πήδο προς τα πίσω τρομοκρατημένος, έπεσε πάνω στην καφετιέρα, την αναποδογύρισε, τέσσερις πέντε ζεματιστές σταγόνες τον έκαψαν στην πλάτη, και συνεχίζοντας να φωνάζει σαν τρελός έτρεξε έξω από την κουζίνα, διέσχισε τον διάδρομο κυριευμένος από φόβο ανεξέλεγκτο, άνοιξε την πόρτα για να βγει από το σπίτι και στο πέρασμά του παρέσυρε την Αντελίνα που έμπαινε εκείνη τη στιγμή.

Έπεσαν και οι δύο κάτω φωνάζοντας. Η Αντελίνα τρομοκρατημένη ακόμη περισσότερο βλέποντάς τον τόσο φοβισμένο.

«Τι συμβαίνει, αστυνόμε; Τι συμβαίνει;»

Εκείνος όμως δεν ήταν ακόμη σε θέση ν' απαντήσει. Δεν μπορούσε να μιλήσει.

Ξαπλωμένος ακόμη στο πάτωμα, γελούσε ασταμάτητα, δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του.

